

лечъ отъ морето. Слушамъ вълнитѣ — тѣ всѣки пжтъ го казваха!“

Веднага слѣдъ туй ѝ каза той, че чувствува, като че се вози въ нѣкаква лодка по морето и се приближава до нѣкакъвъ непознатъ морски брѣгъ. И че нѣкой стои и чака тамъ на брѣга!

Той сви ржцѣтъ си, както бѣ навикналъ, когато си правѣше молитва, безъ да ги свлѣче отъ Флоренца. Другитѣ въ стаята само видѣха, какъ тѣ се склопиха на нейния вратъ.

„Мамичка е сжщо като тебе, Флори. Азъ я виждамъ въ твоитѣ черти! Кажи на хората сжщо, че фигурата на картината въ училището не е достатъчно божествена. Свѣтлината надъ главата ѝ ми блѣщи силно въ очитѣ, когато азъ плувамъ на тамъ“.

И слѣдъ туй не проговори вече ни дума, —

малкиятъ, прѣди врѣме развитиятъ, старомодниятъ Полъ.

Златнитѣ слънчеви вълни пакъ се появиха на стѣната — друго нищо не се забѣлѣзваше въ стаята. Стара история, която започва отъ тоя часъ, когато първиятъ човѣкъ отвори очитѣ си, и която ще се свърши, когато послѣдното сърдце се затаи и голѣмиятъ свѣтовъ часъ спре за винаги, — стара история на смъртѣта!

Но вие всички, чиито очи още гледатъ, благодарете на Всемогщия, че има нѣщо, което е по-трайно отъ всѣка смъртъ: безсмъртието! И вие, малки дѣчица, които сте станали ангелчета, не ни гледайте съ съвсѣмъ чужди очи, когато единъ день тихо-текущата рѣка повлѣче и насъ отъ тукъ къмъ васъ — къмъ широкото, безкрайно море!

Отъ нѣмски прѣведе: Г. П.

II ПРОЗѢВКАТА ПОМАГА.

(Народна пега отъ Фраунгруберъ).

Едно врѣме имаше една жена, която не си лѣгаше, докато не се прозѣвне три пжти.

Една вечеръ тя сѣдѣше, чистеше грахъ и чакаше да се прозѣвне три пжти, за да си лѣгне. Въ това врѣме единъ крадецъ се покачи по кжщата и погледна прѣзъ прозореца; той се бѣ наговорилъ съ двама другари да се покачи, да влѣзе вжтрѣ и да открадне всичко, каквото може.

Въ този моментъ жената се прозѣвна и рече: „Ахъ, това е първия... пжтъ!“ И започна да брои прозѣвкитѣ. Крадецътъ дочу дума-

та „първия“, та помисли, че сж го открили, скочи обратно и избѣга. Слѣдъ малко прѣзъ прозореца надникна неговиятъ другаръ и жената, която тъкмо тогава се прозѣваше, високо извика: „Хее, това е втория!“ и съ това броеше втората прозѣвка. Крадецътъ обаче взе това за себе си и избѣга. Най-послѣ жената се прозѣвна за трети пжтъ, тъкмо когато третиятъ крадецъ надничаше въ стаята. И той чу, когато жената каза: „Така, това е третиятъ и послѣдниятъ!“ Той се изплаши и избѣга.

Жената си легна довольна, заспа спокойно, като прогони, безъ да знае, тримата крадци.